

Arrest

nr. 281 075 van 29 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 april 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 20 maart 2019 in Marokko in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 28 september 2020 dient verzoekster bij het Belgische consulaat in Casablanca, Marokko, een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot in België. Het gevraagde visum wordt op 7 december 2020 toegestaan. Na aankomst in België wordt verzoekster op 19 april 2021 in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.3. Naar aanleiding van een vraag van de echtgenoot om de echtscheiding uit te spreken beveelt de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen bij vonnis van 5 oktober 2021 een aantal voorlopige maatregelen.

1.4. Op 27 oktober 2021 legt de echtgenoot bij de politie een klacht neer tegen verzoekster wegens schijnhuwelijk. Hij verklaart hierbij ook dat verzoekster sinds 6 juni 2021 de echtelijke woning heeft verlaten en dat hij haar sindsdien niet meer heeft gehoord of gezien.

1.5. Op 5 april 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [E.A.]

Voorna(a)m(en): [K.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

RR-nr.: [...]

verklaart te verblijven te: [...] 2660 ANTWERPEN (sedert 07.10.2021 onder voorstel van ambtshalve schrapping)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na ten gevolge van het bekomen van een visum gezinshereniging waardoor zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 op 23.01.2021.

Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg [H.M.] [...], haar echtgenoot met wie zij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het administratief dossier blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit sedert 06.06.2021 (cf. brief parket van 21.12.2021). Op 09.07.2021 vorderde mijnheer [H.] de echtscheiding. Blijkens het Rijksregister staat betrokkene sedert 07.10.2021 onder voorstel van ambtshalve afvoering. Op 27.10.2021 verklaarde mijnheer [H.] aan de Antwerpse politie het slachtoffer te zijn van een schijnhuwelijk. Mijnheer stelde zich eveneens benadeelde persoon. Uit het dossier blijkt niet dat er tussen betrokkene en de referentiepersoon nog een minimum aan relatie bestaat. (arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene, werd haar – ondanks het voorstel van afvoering - op 23.12.2021 de kans geboden haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd op 21.01.2022 door de stad Antwerpen aangetekend verzonden naar betrokkene's laatst gekende adres. Uit telefonisch onderhoud met de stad blijkt dat op 05.04.2022 betrokkene nog steeds geen stukken had binnengebracht. Gezien betrokkene

sedert 07.10.2021 onder voorstel van ambtshalve afvoering staat en gezien zij niet heeft gereageerd op ons schrijven, kan geconcludeerd worden dat betrokkene wellicht geen stappen heeft ondernomen bij BPost om de haar geadresseerde briefwisseling te doen doorsturen naar een nieuw (verblijfs)adres. Bovendien heeft betrokkene nagelaten om binnen de 8 werkdagen haar nieuw verblijfsadres mee te delen aan de bevoegde gemeentelijke instanties. Door toedoen van betrokkene kon bijgevolg niet voldaan worden aan de hoorplicht overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15.12.1980. Haar verblijfsrecht zal worden afgetoetst aan de in het administratief dossier aanwezige elementen.

Wat de uitzonderingsgevallen overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 19.03.2019 te Tetouan. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds 06.06.2021. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon, nu blijkt dat betrokkene op 06.06.2021 de woning verliet, de referentiepersoon op 09.07.2021 de echtscheiding vorderde en op 27.10.2021 klacht neerlegde voor het aangaan van een schijnhuwelijk lastens betrokkene. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gehuwd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017 zoals hierboven reeds geciteerd).

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet dus aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft nog maar sedert 23.01.2021 in het Rijk, nu dus iets meer dan één jaar. Dat is een zéér korte periode.

Gezien betrokkene nog niet zo lang in België verblijft, is het bovendien redelijk te stellen dat zij nog voldoende banden met haar herkomstland moet hebben. In ieder geval bevinden zich in het administratief dossier geen elementen die er op zouden wijzen dat de mate waarin betrokkene banden heeft met haar herkomstland van die aard zouden zijn dat deze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Het is de administratie thans niet bekend of betrokkene economisch actief is of op welke wijze zij voorziet in haar levensonderhoud.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regionaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

De gezinssituatie werd hiervoor reeds gedetailleerd. Betrokkene verliet de gezinswoning op 06.06.2021. Waar zij sedertdien verblijft is thans niet bekend. De referentiepersoon vorderde inmiddels de echtscheiding en diende klacht in voor een schijnhuwelijk lastens mevrouw. Er bestaat dus geen gezinscel meer tussen beide, noch een minimum aan relatie. Het is verder niet bekend of mevrouw een andere relatie heeft. Er is geen sprake van minderjarige kinderen die legaal in het Rijk verblijven. Betrokkenes gezinssituatie vormt bijgevolg geen beletsel voor de beëindiging van haar verblijfsrecht.

Het is aldus redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat zij op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain haar verblijfsrecht heden te beëindigen. Bijgevolg wordt haar recht op verblijf beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 42quater, § 1, derde lid en §§ 4 en 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids-beginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting onderbouwt zij haar middel als volgt:

“Op 23.12.2021 werd verzoekster uitgenodigd om documenten bij te brengen om verwerende partij toe te laten te handelen overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e al. Vw. en waaruit blijkt dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 42quater, §5 Vw.

Verzoekster mocht dit schrijven echter nooit ontvangen.

Verzoekster werd van bij haar aankomst in België een bepaald verwachtingspatroon opgelegd. Zo verwachtte haar echtgenoot dat verzoekster zich zeer onderdanig zou opstellen en steeds aan de wensen van haar echtgenoot zou voldoen. Het is in deze omstandigheden dat het huwelijk van verzoekster gekaderd dient te worden. Verzoekster is aldus het slachtoffer van psychologisch geweld uitgaande van haar echtgenoot.

Wat betreft de sociale en culturele integratie is de bestreden beslissing gebrekkig nu de integratie moet beoordeeld worden rekening houdend met alle vroegere en actuele gegevens over verzoekster.

De beslissing miskent dit gegeven nu verzoekster niet de kans heeft gehad haar administratief te verdedigen. Verzoekster heeft ook via haar zeer talrijke familieleden in België afdoende sociale en culturele banden, waaraan geen aandacht wordt besteed nu zij niet de kans heeft gehad dit gegeven uiteen te zetten.

Verzoekster verwijst hiervoor naar stuk 4. Uit de lezing van dit stuk blijkt derhalve dat verzoekster in het afgelopen jaar dat zij zich legaal in het Belgische Rijk bevond, de nodige inspanningen geleverd heeft teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving.

Betreffende de leeftijd van verzoekster bevat de bestreden beslissing, naast de formele vermelding ervan, geen enkel motief of overweging. Het is in casu evenwel een belangrijk gegeven.

Verder wenst verzoekster te wijzen op de uitzonderingsgrond van art. 42quater §4, 4° Vw.

De uitzonderingsgrond van art. 42quater §4, 4° Vw. heeft niet enkel fysiek, maar ook psychisch/geestelijk geweld beoogt als grondslag om het verblijfsrecht niet te beëindigen. De Raad heeft dit in het verleden meermaals bevestigd.⁵

Zo kan gewezen worden op de definitie van “huiselijk geweld” van art. 3 b) van de Conventie van Istanbul (Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld):

“wordt verstaan onder ‘huiselijk geweld’ alle vormen van fysiek, seksueel, psychologisch of economisch geweld dat plaatsvindt binnen het gezin of het huishouden of tussen voormalige of huidige echtgenoten of partners, ongeacht of de dader in dezelfde woning als het slachtoffer verblijft of heeft verbleven;”

Verder wenst verzoekster nog te wijzen op het nationaal actieplan inzake de strijd tegen het partnergeweld, goedgekeurd op de interministeriële conferentie van 8 februari 2006 dat partnergeweld als volgt definieert:

“Geweld in intieme relaties is een geheel van gedragingen, handelingen en houdingen van één van de partners of ex-partners die erop gericht zijn de andere te controleren en te domineren.

Het omvat fysieke, psychische, seksuele en economische agressie, bedreigingen of geweldplegingen die zich herhalen of kunnen herhalen en die de integriteit van de ander en zelfs zijn sectioprofessionele integratie aantasten.”

Verzoekster is op straat gezet door haar echtgenoot, die verder in deze lijn zonder haar in te lichten de echtscheidingsprocedure heeft opgestart. De echtgenoot van verzoekster heeft er immers eerst voor gezorgd dat verzoekster geschrapt werd van het gezinsadres en is pas daarna overgegaan tot het neerleggen van een verzoekschrift in echtscheiding. Nog later is de echtgenoot van verzoekster overgegaan tot het neerleggen van klacht schijnhuwelijk. Dit alles gedreven door wrokgevoelens omdat verzoekster niet naar hem luisterde zoals dat verwacht wordt van “een vrouw afkomstig uit Marokko”.

Dat het huwelijk van verzoekster geenszins een schijnhuwelijk is blijkt uit het gegeven dat verzoekster in het bezit gesteld is van een F-kaart.

Verwerende partij diende zich vragen te stellen bij het gegeven dat verzoekster niet gereageerd heeft op het schrijven inzake bijkomende stukken.

Dit gegeven dient immers geplaatst te worden binnen het kader van het psychologische intrafamiliaal geweld waaraan verzoekster onderworpen is geweest.

In ieder geval is verzoekster aldus geconfronteerd geweest met een zeer dominante echtgenoot die haar klein wenste te houden, die haar niet toeliet om te werken, die zich zéér bekrompen opstelde jegens verzoekster, ...

Verweerder heeft in deze nagelaten rekening te houden met de situatie van verzoekster nu zij slacht-offer is van psychologisch intrafamiliaal geweld en bescherming nodig heeft, en bijgevolg wel degelijk beroep kan doen op de uitzonderingsbepalingen zoals voorzien in art. 42quater §4, 4° Vw.

Onnodig te benadrukken dat deze gehele situatie een ernstige impact heeft gehad op verzoekster.

Kernbetoog van verzoekster is aldus een schending van de materiële motiveringsplicht in samenhang gelezen met het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel nu de beslissing gebaseerd is op foutieve maar vooral ontbrekende feitelijke gegevens.

Er dient dan ook te worden besloten dat verwerende partij niet op een correcte wijze en met de vereiste zorgvuldigheid is overgegaan tot beoordeling van de feiten met betrekking tot haar sociale en culturele integratie en met betrekking tot de al dan niet aanwezigheid van een uitzonderingsgrond.

Nochtans dient verwerende partij te voldoen aan haar materiële motiveringsplicht. Dit houdt in dat de motivering draagkrachtig dient te zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden. Dat verwerende partij vervolgens het zorgvuldigheidsbeginsel in acht dient te nemen, hetgeen inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient gestoeld te zijn op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt tevens in dat de overheid zich vergewist van de situatie waarin verzoekster zich bevindt en zich hieromtrent afdoende informeert. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan een bestuur dus de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat verwerende partij haar beslissing tot het intrekken van het verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster op een afdoende wijze heeft behandeld en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid vervolgens de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr.

167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel wordt ten slotte geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. De in de voorliggende zaak relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

2.5. In de bestreden beslissing wordt verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden beëindigd met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en omdat er sinds 6 juni 2021 geen sprake (meer) is van een gezamenlijke vestiging met haar Belgische echtgenoot. Verzoekster betwist dit motief niet. Op zich kon verweerder dus oordelen dat verzoeksters situatie valt binnen het toepassingsgebied van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet waarin het recht op

verblijf van meer dan drie maanden kan worden beëindigd, althans voor zover een van de uitzonderingssituaties van § 4 zich hier niet tegen verzet en verweerder rekening houdt met de elementen vervat in § 1, derde lid.

2.6. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, § 4, 1°, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet in het geval verzoekster niet van toepassing zijn. Verzoekster geeft niet aan dit te betwisten.

2.7. Verzoekster betwist wel het motief in de bestreden beslissing dat evenmin blijkt dat er sprake is van een schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Eveneens betoogt zij dat geen correcte en zorgvuldige beoordeling werd doorgevoerd in het licht van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

In dit verband voert verzoekster aan dat zij geen schrijven mocht ontvangen van verweerder aan de hand waarvan zij werd uitgenodigd om haar standpunt naar voor te brengen inzake een mogelijke beëindiging van haar verblijfsrecht en inzake de ter zake relevante wetsbepalingen. Zij geeft aan wel degelijk nog relevante gegevens te hebben kunnen aanbrengen. Zo voert zij thans aan dat zij slachtoffer werd van psychologisch geweld uitgaande van haar echtgenoot, waar haar bij aankomst in België een bepaald verwachtingspatroon werd opgelegd. Zij stelt dat zij zich onderdanig diende op te stellen, niet mocht werken en steeds aan de wensen van haar echtgenoot diende te voldoen. Zij betoogt dat psychologisch geweld ook onder de uitzonderingssituatie zoals bedoeld in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet kan vallen en hiermee onterecht geen rekening is gehouden. Zij stelt op straat te zijn gezet door haar echtgenoot, die zonder haar in te lichten de echtscheidingsprocedure heeft opgestart. Zij betoogt dat haar echtgenoot er eerst voor heeft gezorgd dat zij werd geschrapt van het gezinsadres en hij pas daarna is overgegaan tot het neerleggen van een verzoekschrift in echtscheiding en ook tot een klacht wegens schijnhuwelijk. Zij betwist dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Zij is van mening dat verweerder zich vragen had moeten stellen bij het gegeven dat zij niet reageerde op het schrijven inzake het voorleggen van bijkomende stukken en betoogt dat dit kadert binnen het psychologische intra-familiale geweld dat zij onderging. Daarnaast wijst verzoekster op een gebrekkige beoordeling in de bestreden beslissing met betrekking tot haar sociale en culturele integratie, nu zij ook in dit verband niet de kans had om nog gegevens naar voor te brengen en nu geen rekening is gehouden met de *“zeer talrijke familieleden in België”* via wie zij sociale en culturele banden in dit land heeft opgebouwd. Zij verwijst naar haar *“stuk 4”*, waaruit blijkt dat zij Nederlandse lessen volgde en dat zij een account heeft bij de VDAB, en stelt hiermee aan te tonen dat zij de nodige inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in de Belgische samenleving. Ten slotte betoogt zij dat haar leeftijd een belangrijk gegeven is en dat de bestreden beslissing hieromtrent onterecht geen enkel motief bevat.

2.8. In verband met het horen van verzoekster wordt in de bestreden beslissing overwogen wat volgt:

“Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene, werd haar – ondanks het voorstel van afvoering - op 23.12.2021 de kans geboden haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd op 21.01.2022 door de stad Antwerpen aangetekend verzonden naar betrokkene laatst gekende adres. Uit telefonisch onderhoud met de stad blijkt dat op 05.04.2022 betrokkene nog steeds geen stukken had binnengebracht. Gezien betrokkene sedert 07.10.2021 onder voorstel van ambtshalve afvoering staat en gezien zij niet heeft gereageerd op ons schrijven, kan geconcludeerd worden dat betrokkene wellicht geen stappen heeft ondernomen bij BPost om de haar geadresseerde briefwisseling te doen doorsturen naar een nieuw (verblijfs)adres. Bovendien heeft betrokkene nagelaten om binnen de 8 werkdagen haar nieuw verblijfsadres mee te delen aan de bevoegde gemeentelijke instanties. Door toedoen van betrokkene kon bijgevolg niet voldaan worden aan de hoorplicht overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15.12.1980. Haar verblijfsrecht zal worden afgetoetst aan de in het administratief dossier aanwezige elementen.”

Het artikel 62 van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen, luidt in zijn § 1 als volgt

“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen:

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

Met aangetekende zending van 21 januari 2022 werd verzoekster aangeschreven op haar laatst gekende verblijfsadres om te worden gehoord met betrekking tot een mogelijke beëindiging van haar recht op verblijf van meer dan drie maanden, omdat zij niet langer gezamenlijk blijkt te zijn gevestigd met haar echtgenoot in België. Niettegenstaande verzoekster – zoals zij op zich niet aangeeft te betwisten – reeds sinds 6 juni 2021 niet langer verblijft op het oorspronkelijke gezinsadres, blijkt niet dat zij in de vele maanden sinds deze laatste datum op enig ogenblik de bestuurlijke overheden in kennis stelde van haar nieuwe verblijfsadres. Verzoekster betwist ook niet dat zij naliet de nodige schikkingen te treffen opdat de haar op het eerdere gezinsadres toegezonden brieven werden doorgestuurd naar haar nieuwe verblijfsadres. Het kwam nochtans aan verzoekster toe om, wanneer zij de echtelijke woning verliet of diende te verlaten, de nodige schikkingen te treffen opdat de bestuurlijke overheden in kennis waren van haar nieuwe verblijfsadres, minstens ervoor te zorgen dat zij bereikbaar bleef voor het bestuur. Het gegeven dat haar echtgenoot ervoor zou hebben gezorgd dat verzoekster werd geschrapt van het gezinsadres en dat hij vervolgens een verzoekschrift tot echtscheiding en ook een klacht wegens schijnhuwelijk indiende, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. Uit artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt ook dat de in het eerste lid bedoelde verplichting niet van toepassing is in het geval de betrokkene onbereikbaar is, wat het geval blijkt te zijn geweest voor verzoekster. Zij toont alvast op geen enkele wijze aan dat zij wel degelijk nog bereikbaar was voor het bestuur. Nog los van de vraag of verzoekster het door haar ingeroepen psychologische geweld van haar echtgenoot voldoende kan aantonen, maakt zij verder ook in geen geval aannemelijk dat zij hierdoor niet in de mogelijkheid was om, in de vele maanden die zijn verstreken sinds zij de echtelijke woning verliet, haar nieuwe verblijfsadres mee te delen of de nodige schikkingen te treffen opdat zij bereikbaar was voor de diensten van verweerder. Gelet op wat voorafgaat, kan niet worden vastgesteld dat verweerder onwettig of onzorgvuldig heeft gehandeld waar hij, doordat verzoekster niet kon worden bereikt om te worden gehoord, haar verblijfsrechtelijke situatie heeft beoordeeld op basis van de in het administratief dossier reeds aanwezige elementen. Verzoekster kan in de gegeven omstandigheden niet dienstig aanvoeren dat onterecht geen rekening is gehouden met de gegevens en stukken die zij pas voor het eerst in het kader van de huidige beroepsprocedure naar voor brengt.

Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat verzoekster niet kan overtuigen dat zij, indien zij wel had kunnen worden gehoord, nog gegevens had kunnen aanbrengen die het beslissingsproces werkelijk hadden kunnen beïnvloeden.

De Raad betwist op zich niet dat ook psychologisch geweld onder intra-familiaal geweld en binnen het toepassingsgebied van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet kan vallen. Evenwel beperkt verzoekster zich op dit punt tot eerder algemene, onvoldoende geconcretiseerde verklaringen, die zij daarenboven ook nalaat te staven met een begin van bewijs. Er blijkt bovendien niet dat verzoekster zich op enig ogenblik wendde tot de politiediensten, tot een arts of tot ander hulpverlenend personeel. De Raad kan enkel vaststellen dat er geen enkel tastbaar bewijs aanwezig is dat er op kan wijzen dat verzoekster zich daadwerkelijk bevond in een bijzonder schrijnende situaties zoals bedoeld in voor-melde wetsbepaling.

In zoverre verzoekster nog betoogt dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing op zich ook nergens steunt op een dergelijk motief. Er wordt louter melding van gemaakt dat de echtgenoot een klacht wegens schijnhuwelijk tegen verzoekster indiende, maar hiermee heeft verweerder louter zijn motief willen onderbouwen dat er van een gezamenlijke vestiging geen sprake meer is.

In zoverre verzoekster verder van mening is dat de beoordeling in de bestreden beslissing met betrekking tot haar sociale en culturele integratie gebrekkig is, nu zij ook in dit verband niet de kans had om nog gegevens naar voor te brengen en nu geen rekening is gehouden met de *“zeer talrijke familieleden in België”* via wie zij sociale en culturele banden in dit land heeft opgebouwd en met haar inspanningen om zich te integreren in de Belgische samenleving, herhaalt de Raad in eerste instantie dat verzoekster er zelf voor verantwoordelijk is dat zij de thans door haar voor het eerst in de huidige beroepsprocedure aangebrachte gegevens en stukken niet reeds heeft kunnen aanbrengen bij het bestuur. Zij kan verweerder niet dienstig voor de voeten gooien dat hij deze gegevens en stukken, waarvan niet blijkt dat hij er kennis van kon hebben bij het nemen van de bestreden beslissing, niet in rekening heeft gebracht. Daarnaast laat verzoekster volledig na een begin van bewijs voor te leggen van familieleden die zij, buiten haar echtgenoot, heeft in België. Evenmin verduidelijkt zij de sociale en culturele banden die zij heeft met België. De enige concrete stukken die verzoekster aanbrengt zijn bewijzen van het volgen van Nederlandse les en een account bij de VDAB. Zelfs voor zover hieruit kan blijken dat verzoekster inspanningen heeft geleverd om zich te integreren, blijkt hiermee nog niet dat zij er ook in is geslaagd om, dankzij haar inspanningen om Nederlands te leren en een account bij de VDAB aan te maken, werkelijke sociale en economische banden in België heeft opgebouwd.

Verzoekster houdt ten slotte verkeerdelijk voor dat in de bestreden beslissing geen enkel motief is opgenomen met betrekking tot haar leeftijd. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk verzoeksters leeftijd, met name 23 jaar, in rekening heeft gebracht. Hij zag evenwel geen aanwijzingen in het administratief dossier dat er enig leeftijdsgebonden probleem zou bestaan dat het beëindigen van het verblijfsrecht van verzoekster zou kunnen verhinderen. Verzoekster beperkt er zich toe te stellen dat haar leeftijd een belangrijk gegeven is, maar verduidelijkt nergens op welke wijze deze het beëindigen van haar verblijfsrecht in de weg kon staan.

2.9. Rekening houdend met wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onwettige wijze is tot stand gekomen. Evenmin toont zij aan dat haar persoonlijke belangen niet op correcte wijze zijn afgewogen tegenover het algemene belang dat is gebaat met een nauwgezette toepassing van de verblijfswetgeving.

2.10. Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.11. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.12. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van de artikelen 7, 24, 41 en 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest).

Na een theoretische toelichting stelt verzoekster als volgt:

“Verwerende partij betwist het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM doch beschikt niet over de gegevens om hierover te kunnen oordelen.

Ook de motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM faalt. Er wordt gesteld dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn voor de voortzetting van het gezinsleven in Marokko of elders. Het betreft een stereotiepe motivering.

Verwerende partij kijkt zich op onvoldoende wijze van haar taak om in concreto het individuele belang dat speelt af te wegen ten aanzien van het algemeen belang daar waar zij geheel voorbijgaat aan het feit of de noodzaak van de maatregel in verhouding staat met (de impact) hiervan op concrete individuele belangen van verzoekster. Verwerende partij slaagt er met andere woorden niet in om de proportionaliteitstoets waaromtrent het EHRM de criteria heeft geformuleerd waardoor de nationale overheden zich dienen te laten leiden op een correcte wijze uit te voeren.

De inmenging door de overheid in casu is niet gerechtvaardigd noch noodzakelijk in een democratische samenleving zodat verwerende partij zich niet rechtsgeldig kan beroepen op artikel 8§2 EVRM om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster.

Mocht verzoekster daadwerkelijk zijn gehoord over de cruciale punten, had zij kunnen wijzen op het intrafamiliaal geweld dat zij heeft moeten ondergaan. Zij had kunnen duidelijk maken dat zij het slachtoffer

is van psychologisch intrafamiliaal geweld. Bovendien had zij kunnen wijzen op haar gezins-leven en haar integratie.

Deze gegevens hadden tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

De beslissing schendt vermelde artikels op zich, minstens in samenhang.”

2.13. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoekster betwist niet dat er niet langer sprake is van een gezinscel, en dus gezinsleven, met haar echtgenoot, zoals dit werd vastgesteld in de bestreden beslissing. In zoverre zij in de bestreden beslissing leest dat er volgens verweerder geen onoverkomelijke hinderpalen zijn voor de voortzetting van het gezinsleven in Marokko, kan de Raad enkel vaststellen dat een dergelijke motivering nergens valt te lezen in deze beslissing.

In zoverre verzoekster zich beroept op een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België, kan de Raad enkel vaststellen dat zij in haar middel niet eens de moeite neemt om te verduidelijken op welke familieleden zij precies doelt. Op de terechtzitting stelt zij in dit verband dat zij niet doelt op haar echtgenoot, maar op andere familieleden in België. Andermaal wordt evenwel niet verduidelijkt wie dit dan wel zijn. Elk begin van bewijs van de aanwezigheid van familieleden in België – buiten haar echtgenoot – ontbreekt. Al zeker toont verzoekster niet aan dat er tussen haar en haar beweerde familieleden in België sprake zou zijn van de bijzondere elementen van afhankelijkheid die zijn vereist tussen meerderjarige familieleden opdat sprake kan zijn van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster kan dus niet overtuigen dat zij in België nog een gezins- of familieleven heeft dat onder de bescherming valt van dit verdragsartikel.

Het enkele gegeven dat verzoekster taallessen Nederlands heeft gevolgd en zij een account heeft bij de VDAB kan de Raad er verder ook niet van overtuigen dat zij voor het overige duurzame sociale en/of economische banden heeft opgebouwd in België die kunnen worden gekwalificeerd als privéleven in de

zin van artikel 8 van het EVRM. Zoals wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, verblijft verzoekster ook nog maar relatief recent in België.

Nu een beschermenswaardig privé- of familie- of gezinsleven niet aannemelijk wordt gemaakt, is een verdere belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM niet vereist. Bovendien kan in de bestreden beslissing wel degelijk de volgende beoordeling worden gelezen, die door verzoekster niet wordt weerlegd:

Betrokkene verblijft nog maar sedert 23.01.2021 in het Rijk, nu dus iets meer dan één jaar. Dat is een zéér korte periode.

Gezien betrokkene nog niet zo lang in België verblijft, is het bovendien redelijk te stellen dat zij nog voldoende banden met haar herkomstland moet hebben. In ieder geval bevinden zich in het administratief dossier geen elementen die er op zouden wijzen dat de mate waarin betrokkene banden heeft met haar herkomstland van die aard zouden zijn dat deze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Het is de administratie thans niet bekend of betrokkene economisch actief is of op welke wijze zij voorziet in haar levensonderhoud.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. [...] Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

De gezinssituatie werd hiervoor reeds gedetailleerd. Betrokkene verliet de gezinswoning op 06.06.2021.

Waar zij sedertdien verblijft is thans niet bekend. De referentiepersoon vorderde inmiddels de echtscheiding en diende klacht in voor een schijnhuwelijk lastens mevrouw. Er bestaat dus geen gezinscel meer tussen beide, noch een minimum aan relatie. Het is verder niet bekend of mevrouw een andere relatie heeft. Er is geen sprake van minderjarige kinderen die legaal in het Rijk verblijven. Betrokkenes gezinssituatie vormt bijgevolg geen beletsel voor de beëindiging van haar verblijfsrecht.

Het is aldus redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat zij op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.”

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.14. Aangezien artikel 7 van het EU-Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het EU-Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het EU-Handvest niet worden aangenomen.

2.15. De Raad merkt verder op dat niet blijkt dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het EU-Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). In zoverre verzoekster zich beroept op het recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van Unierecht merkt de Raad nog op verzoekster niet aantoon dat haar situatie kadert binnen de toepassing van het Unierecht. Voor het overige wordt, wat het horen betreft, verwezen naar de bespreking van het eerste middel, waar reeds werd vastgesteld dat verweerder verzoekster wel degelijk heeft willen horen, maar dit onmogelijk bleek omdat zij onbereikbaar was voor het bestuur door haar eigen nalaten. Nog blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat verzoekster wezenlijk ook geen gegevens aanbrengt die nog van aard waren om werkelijk van invloed te kunnen zijn geweest op het beslissingsproces.

2.16. In zoverre verzoekster in de hoofding van haar middel de schending aanvoert van de artikelen 24 en 51 van het EU-Handvest volstaat de vaststelling dat zij er nergens in haar middel duidelijke argumenten aanbrengt om een dergelijke schending aan te tonen, zodat deze onderdelen van het middel bij gebrek aan de vereiste toelichting onontvankelijk zijn.

2.17. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS